

Акуна матата, або Листи в Україну

Доброго дня, хазяйко, в Кенії сказали б «джамбо». Пише тобі твій ведмідь Степан. Наразі їду рейсовим автобусом у Найробі, вмостиився на даху, в салон зайти не дозволили, ну ти знаєш – «із ведмедями у трамвай неможна»¹. На дашку незастишно, бо вітер, тому лист, який ти тримаєш, – десятий.

Пристав тут до польської групи. І «підтягнув» мову. Пам'ятаєш, ми колись у Любліні жили? В нас дуже красивий і приємний гід, тобі сподобається. Я його сфоткав крадькома, світлину висилаю поштою, Wi-Fi у лоджах (це такі екосистеми, де люди і тварини мешкають разом, от як ми з тобою) немає. За камеру не хвилюйся, впорався, бо мав доброго вчителя. Опанував також суахілі: джамбо, акуна матата, поле-поле, сімба, карібу, асанте сана. Але якщо вже взявся розмовляти суахілі, то не плутай слів «матата» (проблема), «матату» (маршрутка), «матті» (груди) і «матако» (дупа). Такі от складнощі перекладу.

Устиг уже подивитися три національні парки: Амбоселі, Накуру і Масаї-Мара. Тут дуже багато звірят. Люди пересуваються в машинах, наче у залізних клітках, а тварини за ними з цікавістю спостерігають. Думаю, гепардові, якого я вчора бачив, однаково, кого брати на сніданок – француза, поляка, японця чи навіть українця.

Захопився зебрами, це такі смугасті коні. Несененчиха каже, ніби смужки у зебр не повторюються. От візьму й напишу листа в «CSI: Місце злочину», бо ці смужки – як відбитки пальців у людей,

¹ Степан перефразовує відому цитату з книги Михайла Булгакова «Майстер і Маргарита»: «із котами у трамвай неможна».

тобто зебру-злочинця легко відстежити. З конями у смужечку зустрівся в Накуру, там іще було повно рожевих птахів – фламінго.

Але, знаєш, до птахів я байдужий. Інша річ – жовтогаряча, із китицями на ріжках, жирафа! Якщо хворій дитині показати жирафу, та відразу одужає. От які вони! Дуже схожі на чужопланетян, ходять, як сновиди, повільно й поважно. Як там у вірші пише? «Співають на дахах сновиди, осріблюються краєвиди...»² Жирафів на покрівлях не зустрів, натомість краєвидів – хоч греблю гати.

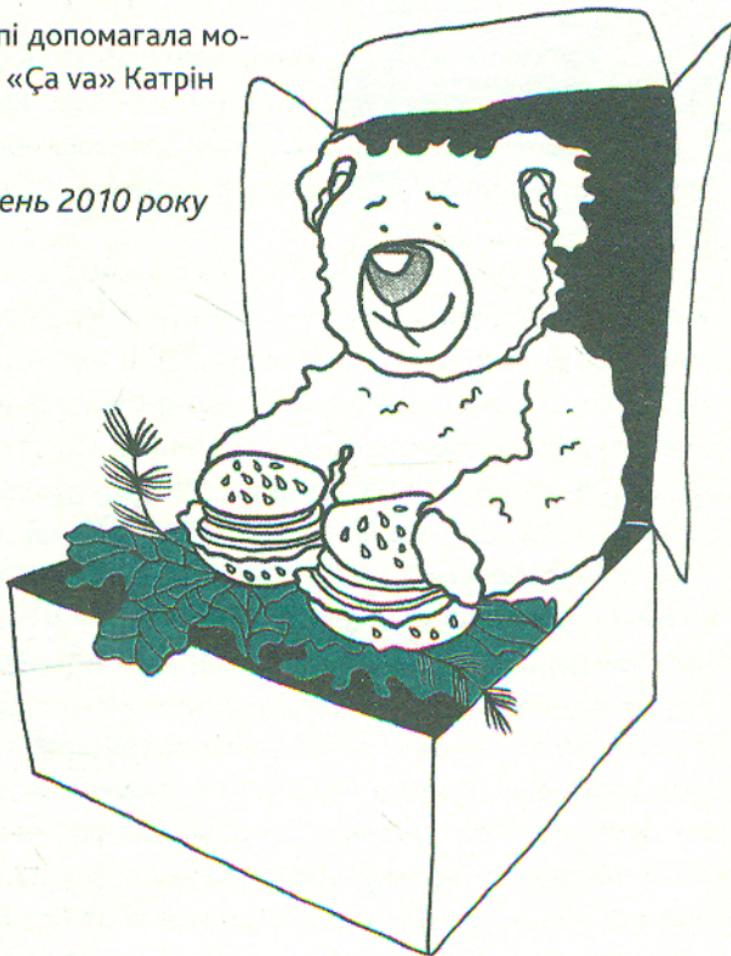
² Ведмідь цитує вірш Богдана-Ігоря Антонича «Елегія про перстень ночі».

Лев на сухілі називається сімба. Сімба дуже красивий, так і хочеться до нього пригорнутися, намагався крадькома відчинити автівку: хотів до сімби. Вловили і чомусь прив'язали до сидіння.

Гіпопотами розлявали рота, як справжні розляви, аж я пригадав історію з викраденням мами Гіпопо, тож не їстиму рукавичок, капелюхів, чобіт, шкіряних крісел; не їстиму котлет із гіпопотама і вам не раджу³. Проте сендвічі, що нам дбайливо загорнули в лоджі, їстиму, тому роблю перерву на ланч, а ти виходи до поштової скрині й завтра.

У Кенії Стьопі допомагала модель⁴ агентства «Ça va» Катрін Несененко.

Січень 2010 року

³ Степан згадує мультфільм «Пригоди малюка Гіпопо».

⁴ У кожній «крапці» нашої рухомої кулі Степану допомагали красиві та розумні друзі, яких ведмідь називає «моделями».

Кенійсько-українська футбольна збірна, або Стъопине пірожине

Я тут собі попорався – і знову писати. Пишу, спостерігаючи за країною вже з вікна автобуса (перебрався всередину, бо звільнилося місце у салоні: вийшла гладка голомоза жіночка в яскравій сукенці, аж мені від неї очі болять, із трьома упослідженими валізами. Місця звільнилося стільки, що четверо таких, як я, сяде, ще й зебра середніх розмірів, проте зебри тут в авто не їздять).

Люди в Кенії дуже відкриті, проте живуть бідно, як Жебрак-Чебурашка, в будках і картонних коробках. І на тлі цього дивують хороші дороги. Я спершу злякався, щоб до Кенії не перенесли Євро-2012, але потім побачив стадіон у Найробі й заспокоївся.

А тепер про головне. Ми тут з Катькою Несененчихою підготувалися до Євро-2012. Наступним рейсом в Україну вилітає кенійська футбольна збірна, яка готова взяти українське громадянство. На їх вербування мене Катя чомусь не брала, проте щовечора вона поверталась, як новий шилінг, і оскільки у мандрах ми були чотирнадцять днів, то, крім одинадцяти гравців основного складу, маємо ще тренера, суддю й масажиста.

Я дівчину розумію: місцеві дуже красиві, мають черепи правильної форми, а ще чорні-чорні, на відміну від майже білих, але з рисами негроїдної раси «православних» сусідів ефіопів.

Дуже прикро тобі це писати, проте Кенія й Ефіопія ворогують, як у тій книжці про Монтеккі та Капулетті. Я хотів купити щось ефіопське для дядька Сєрьожі⁵, який написав про цю країну чудову книжку. До речі, ти вже, певно, її шукаєш, то не хвилюйся, приїду сам, поверну тобі і камеру, і книжку, і себе. Я трохи розчарований, що книга ця без малюнків і мап, проте яка ж вона красива: рядки друковані такі рівненькі,

⁵ Степан згадує Сергія Жадана та його книгу віршів «Ефіопія».